

Székely Benczédi Endre

Tájkép holnapig

Ingovány a láthatáron az egész égálja- valami,
kicifrázva vörössel-feketével és bizonytalanok
a fénycafatok. Zsombékszerepet játszanak
vagy tényleg azt hiszik, hogy rajtuk át
juthatok holnapig...

A dombtető csak a mocsár alja. Szilárdnak
látszik, de messze van.

Mozdulatlanságommal csábítom magamra
az éjszakát, hogy ne lássam, hová süllyedek.

Ablaktalanná lesz majd körülöttem, mint
az anyaméh tele ismeretlen hanggal, szív-
zörejjel. Ilyenkor a magamé is ismeretlen,
és ijesztő egyben, mert nem látok
fény-zsombékot sem a vaksötétben, de lüktető
falakra téved az ujjam, ahogy a kiutat
keresem...

Ne mondd, hogy nem mondtam

„Ne mondd, hogy ünnep van, vasárnap.”
Ne mondd, hogy épp terhe vagy az ágynak,
s álmodra sötét fellegek vigyáznak.

Ne mondd, hogy nem mondtam, ha mondom:
vess ágyat magadnak este majd a Holdon.
Ma a tömeg üvölt, s marakszik a múlton.

És ne húzd el a függönyt, ha ablakodra
zászlórúd mered, hiszen tudod: egyszer
már vakok is vertek ki szemet.

2010. december 1.

Hontalan harangozó

(Hadnagy Józsefnek:
a harang hontalansága
a harangozóé is.)

Látni vélem a hontalan harangozót. Bolyong
a tornyok között. Harangot keres a szerencsétlen,
vagy legalább lelógó kötelet. Aztán lesz,
ami lesz: lába a megszokott ritmusra dobol,
de nincs lelógó kötél, és nincs harang sem,
sehol.

PEDIG ITT VOLT A TEMPLOMOM. A LEGTISZTÁBB
LÉPCSŐ A SZÓSZÉKRE VEZETETT,
S A HARANGOKHOZ A KOPOTT.

Látni vélem a hontalan harangozót. Bolyong
a tornyok között. Keres egy templomot.
ITT VOLT. ITT KELLETT LENNIE! TALÁN
MAGÁHOZ SZÓLÍTOTTA ISTEN, S TEREMTETT
HELYÉRE EMBERHANGYABOLYT...

...mert jönnek és mennek, mennek és jönnek,
le és fel, fel és le, az ajtók maguktól nyílnak,
a lépcsők hozzák, és viszik az embert...

Látni vélem a hontalan harangozót. Bolyong
az ismeretlen emberhangyabolyban.
Mindenkinek köszönni akar, mint valamikor,
de mind süketek, mind idegenek, és mind vakok...

Csak forgatja kezében a levett kalapot, mint
Isten előtt a sorsát: URAM, MUTASD MEG VÉGRE,
HOL VAGYOK...?!

2010. november 29.

Csire Gabriella

Mondák és históriák

A HASONMÁS

Abban az időben, amikor a török szultán hódító seregére Hunyadi János mért súlyos csapásokat, II. Murad bosszúhadjáratra indította cseles hadvezérét, Mezid bégét.

A tapasztalt török vezér hatalmas haddal pusztított végig Havaselvén, majd nagy hirtelen Erdélyre tört. Kegyetlenül száguldott föl-alá, és tűzzel-vassal vette birtokába a falvakat és mezővárosokat. Százával, ezrével fűzte láncra a rabul ejtett embereket. Szekerei pedig roskadoztak a zsákmánytól.

Hunyadi János nemrég tért haza a dunántúli hadjáratból, miután leverte a Szerbiát hódoltató Isács vajdát és Szendrőig kergette a megfélemlített törököket. Látva, hogyan égetik Mezid bég katonái az erdélyi falvakat, a hadvezér szíve elszorult. Hiszen nem volt elég nagy serege ahhoz, hogy a dühösen romboló ellenséget elűzze. Ezért Lépes György püspökhöz sietett Gyulafehérvárra, régi barátjához.

Épp arról tanácskozott a vajda meg a püspök, hogyan lehetne nagy hirtelen hadinépet gyűjteni, amikor lángok csaptak fel a közelben, s a felégetett falvak füstjét a várig hozta a szél. Nem sok idő maradt a töprengésre. Hunyadi, kisszámú kíséretével és a püspök dandárjával, nagy merészen kitört a gyulafehérvári várból, és a Maros völgyében fekvő kis faluig, Szentimréig követte a török bég hadait. Ott egyberoppant a két sereg. Az erdélyi vajda kis csapata már-már felülkerekedett a janicsárokon, amikor a völgyben lapuló néhány ezer török „Allah! Allah!” kiáltást hallatva előtört rejtekéből, és a magyarok mögé került.

De Hunyadi János, mielőtt még körülzárták volna őket, jelt adott. Harcosai hátrálni kezdtek, majd „Jézus, segíts!” kiáltással áttörték a hátukba vezényelt kopjások gyűrűjét. Futva menekültek most már Gyulafehérvár felé, a biztos fedezékbe. Csak Lépes György maradt el mellőlük. Amint át akart szökteni az Ompoly vizén, lovastul a patakba zuhant. Nem maradt ideje felállni. Menten rárohantak, s fejét vették a törökök. Így lelte halálát Gyulafehérvár hős püspöke a marosszentimrei csatában.

De most már végighordoztatta Hunyadi János Erdély-szerte a véres kardot, s meghirdette a közfelkelést. A székelység, de a parasztok nagy tömege is Gyulafehérvár alá sietett, látva az országot fenyegető veszedelmet. Mind több és több ember állt be a János vajda zászlaja alá. Amikor elegen voltak már, kiszálltak a várból, és a lassan haladó török sereg nyomába eredtek.

